

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatelky **K. H.**, zastoupené JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava, Smetanovo nám. 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2004, č. j. 61 Az 67/2004 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Alexandru Belicovi, advokátu se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava, Smetanovo nám. 7, **se nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 4. 3. 2004, č. j. OAM-583/VL-18-19-2004, byla dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti namítla stěžovatelka stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že se domnívá, že ze skutečností, které uvedla, je zřejmé, že zde jsou důvody uvedené v ust. § 12 písm. b), § 14 a § 91 zákona o azylu. Dále poukázala na skutečnost, že v případě jejího návratu do vlasti bude vystavena značným těžkostem. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popírá oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že rozhodnutí správního orgánu a rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka uvedla jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné právní posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správních orgánů neshledal. S ohledem na okolnost, že stěžovatelka ve svém zcela nekonkrétním podání nikterak nespecifikuje, v čem by mělo pochybení krajského soudu spočívat, přezkoumal Nejvyšší správní soud předcházející řízení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přičemž sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v průběhu řízení o azyl tvrdila, že Ukrajinu opustila ze strachu před manželem, že do České republiky přijela s cílem si přivydělat a že do azylového řízení vstoupila proto, aby si zde legalizovala pobyt. Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka vůbec neuváděla skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Naopak svým tvrzením naplnila dikci ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, proto správní orgán a následně i krajský soud nepochybil, když žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť tu byly dány důvody vylučující udělení azylu.

Jestliže stěžovatelka dále namítala, že splnila podmínky pro to, aby jí bylo možné udělit azyl dle ust. § 14 zákona o azylu, tedy z humanitárních důvodů, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanovení § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Avšak v případě, že v řízení o udělení azylu vyplyne najevo některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, správní orgán bez dalšího, ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení, zamítne žádost; nezjišťuje tedy, zda žadatel o azyl splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 cit. zákona. S ohledem na zákonnou dikci ust. § 14 zákona o azylu tedy správní orgán v případě rozhodování dle ust. § 16 odst. 1 cit. zákona není oprávněn učinit výrok ohledně nároku žadatele o azyl na udělení humanitárního azylu. Jestliže správní orgán postupoval

v souzené věci výše naznačeným způsobem, nebylo jeho jednání nezákonné, nýbrž v souladu s dikcí zákona o azylu.

S ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat dalšími námitkami stěžovatelky, a to pro jejich novost.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Nejvyšší správní soud shledal ze všech shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát však v dané věci neučinil žádný úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se mu odměna nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu